

Den betydeligste af de Afgifter, det her drejer sig om, er den, der svares ved Overdragelse af fast Ejendom. Dette er specielt en lidet rationel Afgift, idet den svares alene efter Ejendommens Værdi, og den er saaledes lige stor, enten Ejendommen er gældfri eller behæftet til hele Værdien. Den falder derfor tungest paa dem, der kun have ringe Evne til at betale. At Staten holder fast paa Afgiften og ikke ned sætter den, kan i nogen Grad begrundes derved, at Staten ikke har Raad til at give Afkald paa nogen større Indtægt. Men at forhøje denne Afgift, saaledes som det sker ifølge Lovforslagene, med 1 pro mille, er ikke rimeligt eller vel begrundet. Falbe-Hansen siger i sin „Finansvidenskab“ om denne Afgift følgende træffende Bemærkninger: „Den hører imidlertid til de Omsætningsafgifter, som ere mindst berettigede; thi de faste Ejendomme blive i Almindelighed tilstrækkeligt beskattede ved andre Skatter; Afgift paa deres Omsætning hviler desuden ulige og hyppigt haardst netop paa dem, som mindst kunne taale det, nemlig paa dem, som ere nødte til at sælge. Det eneste, der taler for den, er, at den indbringer store Summer, og at Oprævningen og Kontrollen er nem“. I Folketingets Betænkning angaaende de to Lovforslag erkendes det udtrykkeligt, at Afgiften er „temmelig høj“. — Alligevel har man vedtaget Forhøjelsen. —

Derimod forekommer det mig, at der er mindre, der taler imod en Forhøjelse af Afgifterne ved den bevægelige Formues Omsætning. — Fremfor at gaa til en Forhøjelse af Afgifterne ved Omsætning af faste Ejendomme vil det være at foretrække at undlade at bortkaste de smaa Afgifter, f. Eks. Stempel til Ansøgninger, som her foreslaas ophævede. Disse Afgifter indbringe netop omtrentlig det Beløb, som den foreslaaede Forøgelse af Afgiften vedrørende de faste Ejendomme, nemlig $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. aarlig. Disse smaa Afgifter virke ikke trykkende eller generende for Befolkningen, der en Gang er bleven fortlørlig med dem, og det vil sikkert ikke vække Misnøje at beholde dem, hvorimod det, tror jeg, vil blive mødt med ikke ringe Utilfredshed, hvis man forhøjer en i Forvejen stor og i sig selv irrationel Afgift. Der har jo gentagne Gange for flere Aar tilbage været fremsat Forslag i Rigsdagen om Ophævelse af Halvprocentsafgiften ved Overdragelse af fast Ejendom, og det var kun, fordi man mente, at Staten ikke havde Raad til at opgive den, at man beholdt den.

Som en helt ny Afgift foreslaas Stempel paa Checks. Jeg skulde ikke have noget imod en saadan Afgift, naar den kunde begrænses til kun at angaa større Beløb. Men at indføre en Afgift ogsaa for mindre Beløb paa dette i den daglige Omsætning mere og mere benyttede Betalingsmiddel, der er baade hensigtsmæssigt og fordelagtigt, forekommer mig ikke at være heldigt, da det er uundgaaeligt, at en saadan Afgift vil hemme Brugen.

Derimod kan jeg fuldt ud tiltræde den foreslaaede Forhøjelse af Stempelafgiften paa Lotterisedler, en Forhøjelse, der jo vil give den meget klækkelige Indtægt af 950,000 Kr. aarlig. Det er sikkert et Objekt, man uden Betænkelighed kan lægge en betydelig Afgift paa.

Om der maatte være Anledning til ved denne Lejlighed at tage Spørgsmaalet op om Indførelse af en Afgift paa Børsomsætninger, skal jeg henstille til Overvejelse. Den højtærede Minister har ikke ment at burde foreslaa en saadan. Afgiften har jo, som bekendt, længe eksisteret i Tyskland, hvor man endogsaa har forhøjet den, uagtet den har mødt stor Uvillie i Børskredse.

I øvrigt finder jeg ikke, at der er Opfordring til at komme ind paa den store Mængde Enkeltheder, det her drejer sig om; de egne sig bedst til at drøftes og overvejes i et Udvalg.

Jeg skal sluttelig kun sige, at jeg gerne vil være med til ogsaa her at tilvejebringe forøgede Indtægter for Statskassen, men dog kun, naar Afgiftsforhøjelserne og de nye Afgifter skønnes at være rimelige og passende, thi heldigvis er der jo dog mange andre Skatteobjekter, som det vil være fuldt forsvarligt og velbegrunnet at ty til, naar det behøves. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Dalsgaard: Der er jo allerede gjort opmærksom paa, at de Hovedbestemmelser, hvorefter Stempel- og Tinglæsningsafgifterne opkræves, ere meget gamle, Stempelloven 50 Aar og de Bestemmelser, hvorefter Tinglæsningsafgifterne opkræves, ca. 100 Aar gamle. Den høje Alder, som disse Love og Anordninger have, viser jo, at disse Bestemmelser, selv om de kunne have været nok saa fortræffelige, da de bleve givne, ikke nu kunne være tidssvarende. Vort Land er, særlig i de sidste 50 Aar, undergaaet en saa rig og mangfoldig Udvikling, at de Afgifter, der for 50 Aar siden bleve lagte paa Handel og